

Arrest

nr. 78 142 van 27 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 11 oktober 2010 het Rijk binnen en diende op 12 oktober 2010 een asielaanvraag in. Op 16 december 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Mardan in de provincie Khyber Pashtunkwa. In 2007 runde u een videotheek in Mardan. Op 22/11/2007 diende u na bedreigingen door de Taliban uw job op te geven. Uw shop werd samen met nog andere winkels door de Taliban opgeblazen. In naam van de gedupeerden diende Hadjer Ali een klacht in tegen de Taliban. Nadien huurde u een tegelbedrijf in Sultanwaz in Bonair. In 2009 begon de Taliban naar Bonair te komen en werden handelaars onder druk gezet om geld af te geven. Op 2 april 2009 werd er een vergadering georganiseerd tussen de inwoners van Bonair en de Taliban waarin aan de Taliban werd gevraagd om de dorpingen minder te belasten. Het kwam niet tot een vergelijk en de dorpingen verzamelden zich rond 6 april 2009 om de Taliban gewapenderhand te verdrijven. Als represaille kwam de Taliban rond 9 of 10 april 2009 met een zeshonderdtal mannen het dorp binnengevallen. Alle dorpingen vluchtten uit het dorp. Ongeveer op dezelfde dag kwam het leger tussen en dienden alle dorpingen waaronder u de regio te verlaten. Vervolgens dook u onder op verschillende plaatsen. Op 26 juli 2010 vertrok u vanuit uw thuisadres richting Europa. Via Iran, Turkije en Griekenland kwam u op 11 oktober 2010 in België aan en vroeg hier op 12 oktober 2010 asiel aan. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u uw identiteitskaart, een kopie van uw paspoort en een "FIR" (First Information Report) voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Pakistan diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. In eerste instantie moet worden opgemerkt dat uw problemen met de Taliban het gevolg zijn van uw "zaken" die u respectievelijk in 2007 in Mardan en tot 2009 in Sultanwaz (Bonair) uitoefende. In Mardan verklaarde u immers een videoshop te hebben uitgebaat die nadien door de Taliban vernield werd. Over de bewering dat u uitbater was van een videoshop kon u echter geen enkel begin van bewijs voorleggen. Nochtans kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij alle mogelijke inspanningen levert om zijn asielrelaas te staven of een afdoende verklaring te geven waarom hij daartoe niet in staat is. U gevraagd of u belastingsdocumenten, bankuittreksels, foto's of andere documenten heeft die kunnen aantonen dat u uitbater was van een videowinkel geeft eerder ontwijkende antwoorden. Dat Pakistanen geen belastingen moeten betalen kan niet overtuigen. Dat u geen enkel bankuittreksel heeft van de periode dat u de videoshop uitbaatte is weinig geloofwaardig. Op de vraag naar foto's van uw videoshop antwoordde u dat u er misschien wel had, hoe dan ook tijdens het gehoor voor het Commissariaatgeneraal kunt u geen enkele foto voorleggen. U zegt wel dat er een "FIR" zou bestaan waarin u wordt vermeld als eigenaar van een videowinkel die door de Taliban was opgeblazen. Wat deze "FIR" betreft, moet worden opgemerkt dat na bespreking ervan tijdens het gehoor blijkt dat uw volledige naam er niet op staat. Zo staat er enkel Ayaz van Videostar op. Overwegende dat de klacht werd ingediend door Hajder Ali die volgens uw verklaringen een vriend van u is (zie gehoorverslag CGVS, p. 5), kan redelijkerwijze worden verwacht dat uw volledige naam in een officieel document als een "FIR" staat vermeld. Dezelfde opmerkingen kunnen worden gemaakt over uw zaak in Bonair. Dat u niemand meer had om nodige bewijsstukken te gaan halen kan ook weer niet overtuigen. U verklaarde dat uw vader ziek is (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Daartegenover staat dat uw vader wel de andere documenten zoals het "FIR", paspoort en identiteitskaart heeft opgestuurd (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Bovendien stelde u dat u nog bij verschillende vrienden ondergedoken was (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Niets belette u om ook via deze vrienden bewijsstukken omtrent uw zaken te verzamelen. Wat betreft de periode dat u zou zijn ondergedoken zijn uw verklaringen tevens niet eensluidend. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u permanent op uw thuisadres woonde en dat u enkel voor uw zaken op andere plaatsen woonde (zie gehoorverslag CGVS, p. 1). Verder in het gehoor stelde u plots dat u na de problemen in Bonair op verschillende plaatsen bij vrienden verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). U gevraagd waar, wanneer en bij wie u dan wel ging onderduiken gaf ontwijkende antwoorden (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Hoe dan ook dat u uw onderduikperiode omwille van problemen met de Taliban niet kunt concretiseren ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Verder legde u onduidelijke verklaringen af over het gevecht met de Taliban wat u uiteindelijk noopte om Pakistan te verlaten. Zo verklaarde u dat u samen met de dorpingen van Sultanwaz begin april 2009 een zestigtal Taliban met geweld verdreven heeft (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Nadien zou de Taliban wraak hebben willen nemen en zouden met een zeshonderdtal mensen naar uw dorp zijn afgekomen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Toen de dorpingen de Taliban zagen komen zouden ze gevlucht zijn

en zouden noch u noch de dorpelingen gevochten hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Verder in het gehoor stelde u dan weer dat u toch een tweede keer tegen de Taliban gevochten heeft om dan weer te beweren dat u enkel tegen de 50 of 60 Talibs vocht en dat u tijdens dat gevecht enkele Talibs doodde (zie gehoorverslag CGVS, p. 7 en p. 8). Uit de vragenlijst van het CGVS ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken kan echter worden afgeleid dat u ook vocht toen de Taliban met een zeshonderdtal mensen uw dorp aanviel en dat u toen enkel Talibs heeft neergeschoten. Hoe dan ook, uw opeenvolgende verklaringen over het gevecht met de Taliban zijn zo inconsistent dat de geloofwaardigheid van gans uw asielrelaas op de helling komt te staan, temeer het hier om essentiële gebeurtenissen gaat die de kern van uw asielrelaas raken. Bovenstaande vaststelling wordt versterkt door het feit dat u eigenlijk weinig details kunt geven over deze gevechten. Zo weet u niet te vertellen wie de onderhandelaars waren voor uw dorp met de Taliban en kon u ook geen enkele naam opgeven van dorpelingen die tijdens de gevechten waren omgekomen. Ook de naam van de leider van de Talibanmilitie was u onbekend. Overwegende dat u gedurende een aantal jaren toch een belangrijke zaak had in Sultanwaz (Bonair) kan redelijkerwijze worden verwacht dat u een meer gedetailleerde en doorleefde weergave kan geven van de feiten die aan de basis lag van uw vluchtmotieven. Het Commissariaat- generaal erkent dat er een onveiligheidssituatie bestaat in de Khyber Pashtunkwa, doch uit informatie waarover het Commissariaat- generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoeg blijkt dat er niet over gans Pakistan sprake is van een gewapend conflict. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de Taliban, is er in uw hoofde dan ook geen enkele reden waarom u niet elders in Pakistan kunt verblijven. De documenten die u ter staving van uw asielaanvraag voorlegde zijn niet van die aard om de appreciatie van het Commissariaat- generaal inzake uw asielrelaas in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept de volgende middelen in:

“(i) Schending van de artikelen 62 en 48 2, 3 en 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (ii) schending van artikel 4. 5dc’ paragraaf en artikel 8 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (zoals geïmplementeerd in Belgische wetgeving terzake); (iii) schending van het beginsel van behoorlijk bestuur”.

2.3. Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch ook wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Het volstaat dan ook niet louter te wijzen op wettelijke bepalingen en rechtsbeginselen zonder nader uit te werken hoe deze geschonden worden door de bestreden beslissing. De aangevoerde schending van “het” beginsel van behoorlijk bestuur is dan ook onontvankelijk nu dit beginsel de Raad niet bekend is.

2.4. Aangaande de aangevoerde schending van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of

als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.5. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker verklaart Pakistan te hebben ontvlucht omdat hij er als zakenman werd gevisieerd door de Taliban, die hem onder druk zetten om hen geld te geven. Nadat een poging om een verzoening te bekomen tussen de Taliban en de burgers mislukte, escaleerde het conflict, kwam het leger tussen en diende verzoeker net als de andere dorpelingen de regio te verlaten. Daarop kwam hij naar België.

3.2. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

3.3. Verzoeker legde echter enkel kopieën van een identiteitskaart, van de bladzijde met identiteitsgegevens van zijn paspoort en van een FIR neer. De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoeker laat bovendien na (eensluitend verklaarde) vertalingen toe te voegen bij de stukken die hij neerlegde, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Waar verzoeker ter terechtzitting de verwerende partij verwijt deze stukken zelf niet te hebben vertaald gaat hij eraan voorbij dat de bewijslast principieel op hem rust, dat de asielinstanties zich dienen te baseren op de elementen aangevoerd door de verzoekende partij en het hun taak niet is om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.3.1. De door verzoeker neergelegde stukken kunnen dan ook bezwaarlijk volstaan om zijn ingeroepen asielmotieven te staven. Voor zover verzoeker zakenman was en verschillende bedrijven kon beheren, met name een videotheek en een tegelbedrijf, die bovendien in het oog sprongen bij de Taliban, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij over allerhande documenten dient te beschikken waaruit zijn professionele activiteiten kunnen blijken, zoals registratiedocumenten, belastingaangiften, bankuittreksels, boekhoudingen, foto's, etc., en hij aldus zijn activiteiten als handelaar op eenvoudige wijze kan aantonen. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal dat hij er *"toch wel een zeer formalistisch en westers wereldbeeld op nahoudt door er zonder meer vanuit te gaan dat verzoeker in zijn winkel met bankuittreksels werkte en op grond daarvan een omstandige boekhouding bijhield en regelmatig betastingen betaalde"*, doch toont niet aan dat het handelsverkeer in Pakistan dermate onprofessioneel georganiseerd zou worden dat belastingen er niet worden afgedwongen door de overheid en aldus naar willekeur betaald kunnen worden, en de handelaars er zelfs geen beroep zouden doen op administratieve noch op financiële dienstverlening. Bovendien erkent verzoeker zowel op het

CGVS als in het verzoekschrift dat hij zijn handelstransacties registreerde en *“ik denk dat dat wel ergens ligt”* doch dat hij zich dit niet kon laten toezenden, niettemin hij er wel al in geslaagd was om zich andere documenten te laten toezenden, omdat zijn *“vader is ziek”* en *“ik vertrouw niemand”* (gehoorverslag CGVS, p.7). Dergelijke blote beweringen kunnen bezwaarlijk aantonen dat verzoeker als zakenman naar eigen zeggen een *“meer dan oprechte poging heeft ondernomen om zijn asielrelaas naar de Belgische asielautoriteiten toe te staven, minstens toch een inspanning naar beste vermogen daartoe heeft overgeleverd”* en *“tevens naar beste vermogen alle mogelijke nuttige en concrete elementen heeft overgeleverd aan de Belgische asielautoriteiten ter feitelijke omkadering van zijn asielaanvraag”*, doch niet in staat is nuttige documenten ter adstructie van zijn asielrelaas te bemachtigen en neer te leggen. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verzoeker zelfs geen enkel document neerlegt waaruit zijn activiteiten als zakenman kunnen blijken en hiervoor geen aannemelijke verklaring kan geven, terwijl hij net omwille van deze activiteiten werd gevisieerd door de Taliban, en ze aldus de kern uitmaken van zijn asielrelaas. Voorgaande vaststellingen halen de geloofwaardigheid van het asielrelaas fundamenteel onderuit. Verzoeker biedt aldus geen aannemelijke verklaring voor het niet staven van zijn activiteiten als handelaar.

3.4. Verzoeker kan evenmin overtuigen waar hij meent dat hij *“een gedetailleerd relaas heeft afgeleverd aan verwerende partij wat in wezen zijn geloofwaardigheid enkel maar kan onderstrepen”*, nu deze bewering wederom geen grondslag vindt in het administratief dossier. Verzoekers verklaringen komen immers op verschillende, essentiële punten vaag en tegenstrijdig voor.

3.4.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift meermaals aan *“dat het bijzonder storend is dat verwerende partij de verklaringen van verzoeker oppent met een toch wel zeer moeilijk leesbaar, en bij wijlen zelfs onleesbaar handschrift, zodat het toetsen van de verklaringen van verzoeker, zoals opgeschreven (of eerder opgekrabbeld vanuit een Pashtoun/Engelse vertaling waarvan de correctheid geenszins kan worden nagegaan) door verwerende partij aan de weerhouden inhoud van de bestreden beslissing er alleen maar moeilijker op wordt, met alle gevolgen van dien wat de naleving van het beginsel van behoorlijk en goed bestuur betreft; Dat het minstens wenselijk was geweest dat verwerende partij de moeite had genomen om onmiddellijk na het gehoor de geschreven versie in een getypte versie op te nemen; blijkbaar achtte verwerende partij dit niet nodig wat uiteraard betreurenswaardig is.”*

3.4.1.1. Indien verzoeker kan worden bijgetreden dat in casu enkel een handgeschreven maar geen uitgetypte versie van het gehoorverslag werd toegevoegd aan het dossier zodat het bijzondere aandacht kan vergen om deze te lezen, repliceert verweerder terecht dat dit echter geenszins afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing. De Raad stelt immers vast dat het gehoorverslag overzichtelijk en leesbaar is, en de verklaringen van verzoeker, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, hierin duidelijk hun grondslag vinden. Verzoeker licht bovendien niet toe in het verzoekschrift inzake welke concrete elementen er een onduidelijkheid zou bestaan nu hij dit argument met betrekking tot elk twistpunt eenvormig aanvoert en niet in het minst concretiseert. Aldus voert verzoeker slechts algemene kritiek aan, doch toont niet aan dat hij in casu werd benadeeld door het feit dat zijn verklaringen met de hand werden neergeschreven, laat staan dat de commissaris-generaal niet correct is tewerkgegaan.

3.4.2. Wat de vastgestelde tegenstrijdigheden betreft voert verzoeker aan dat hij *“niet begrijpt waarom op pagina 3 van het gehoorverslag geschreven staat dat verzoeker zijn vaders adres zou hebben verlaten “op 26 juni” terwijl hij altijd heeft gesteld zijn vaders adres te hebben verlaten op 26 juli 2010, dag waarop hij effectief Pakistan verliet”* alsook *“altijd heeft gesteld na het incident in Bonair bij zijn vader te gaan wonen Shahbaz Garhi (acht kilometer verwijderd van Mardan (stad). i.e. de plaats waar hij zijn drie kinderen en zijn echgenote in veiligheid bracht”* doch *“dit hem er niet van weerhouden alsnog bij vrienden te verblijven om uit het vizier van de taliban te blijven aangezien zij naar verzoeker bleven zoeken”*. Inzake het conflict met de Taliban stelt verzoeker *“dat hij wel degelijk met enkele talibans tot een handgemeen kwam en dat hij daarna poogde zijn hachje te redden”*.

3.4.2.1. De Raad benadrukt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden echter grondslag vinden in het administratief dossier. Het louter ontkennen de tegenstrijdige verklaringen ooit te hebben afgelegd kan de vastgestelde incoherenties niet weerleggen, noch het louter verduidelijken van de ware toedracht van het asielrelaas door ofwel de correcte versie van de tegenstrijdige verklaringen aan te duiden ofwel door een nieuwe, andersluidende versie van het asielrelaas aan te brengen waarin gepoogd wordt om de tegenstrijdige verklaringen te harmoniseren. Waar verzoeker verder stelt dat het *“te betreuen valt dat*

verwerende partij zich tijdens het gehoor niet de moeite heeft willen troosten om verzoeker met deze schijnbare tegenstrijdigheid te confronteren. maar zij er zich er enkel lijkt toe te willen beperken (onleesbare) gezegden van verzoeker te interpreteren” en dat “indien verwerende partij wel iets langer had willen stilstaan bij deze schijnbare tegenstrijdigheid, verzoeker de kans zou hebben gehad nadere uitleg te verschaffen, wat hem echter niet werd gegund door verwerende partij”, laat hij echter na toe te lichten welke verklaringen of verduidelijkingen hij hierbij had willen aanvoeren die de vastgestelde tegenstrijdigheden hadden kunnen vitiëren. Hoe dan ook benadrukt de Raad dat er echter geen enkele wettelijke bepaling bestaat die de commissaris-generaal ertoe verplicht om de asielzoeker meteen tijdens het verhoor te confronteren met de tegenstrijdigheden waarmee zijn verklaringen behept zouden zijn.

3.4.3. Verzoeker bleek verder onwetend te zijn inzake tal van elementaire gegevens die de kern van het asielrelaas raken. Verzoeker argumenteert dat uit *“het feitenrelaas moet blijken dat verzoeker geenszins “een aantal jaren” een belangrijke zaak had in Bonair aangezien hij de tegelfabriek pas in 2009 aankocht, de taliban pas in 2009 naar de die regio kwamen en tenslotte de onderhandelingen, en later de confrontatie met de talibans, in april van dat jaar plaatvonden; Dat het dus niet abnormaal is dat verzoeker de naam van leider van de talibans niet kende noch alle namen van de dorpelingen; Dat verder niet uit het oog dient te worden verloren dat verzoeker kan lezen noch schrijven en hij slecht tot de zesde klas lager onderwijs heeft gevolgd; Dat het daarom niet moet verassen dat verzoeker zich niet alle namen kan herinneren voor zover deze namen hem ooit ter kennis waren gekomen; dat immers nergens uit het verhaal van verzoeker is moet blijken dat hij een rol op de voorgrond heeft ingenomen bij de onderhandelingen, en later de confrontatie met de talibans in april 2009”.*

3.4.3.1. Verzoeker is niet ernstig waar hij de vaagheden in zijn verklaringen wijt aan analfabetisme. Vooreerst maakt verzoeker geenszins aannemelijk analfabeet te zijn, nu hij een opgeleide zakenman was die *“de in - en uitgaven van zijn winkel opschreef”*, en verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker ook zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, ondertekende. Verzoeker licht evenmin toe hoe zijn onbekendheid met ingrijpende gebeurtenissen uit zijn eigen leefwereld, kan verklaard worden door zijn analfabetisme, noch door het feit dat de feiten die de rechtstreekse aanleidingen vormden voor zijn vlucht volgens verzoeker op een relatief korte termijn plaatsvonden, noch doordat hij tijdens deze gebeurtenissen nooit op de voorgrond trad. Verzoeker gaat er immers aan voorbij dat de de feiten in het geheugen gegrift zouden zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Zij vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en zijn van determinerende invloed geweest op verzoekers verdere leven. Derhalve kan verwacht worden dat verzoeker zich deze levendig en gedetailleerd kan herinneren, wat niet het geval is nu verzoeker zelfs geen enkele dorpeling kon noemen die onderhandelde met de Taliban, noch namen kende van dorpelingen die omgekomen zijn bij de gevechten.

3.4.4. De door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden en omissies raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.5. Wat de algemene veiligheidssituatie in Pakistan betreft, erkent de commissaris-generaal dat verzoeker afkomstig is uit een regio waar er een “onveiligheidssituatie” bestaat, doch argumenteert dat dit niet in heel Pakistan het geval is en verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij niet elders in Pakistan zou kunnen verblijven.

3.5.1. Verzoeker voert aan *“dat ten eerste verwerende partij er zich niet alleen toe beperkt in de bestreden beslissing te verwijzen naar “informatie” (zonder dit bij naam te noemen) maar zij daarenboven daarbij geheel nalaat te verduidelijken welke passage van deze “informatie” haar stelling - als zou er niet over gans Pakistan sprake zijn van een gewapend conflict kracht wordt bijgetreden; Dat na lezing van het gevoegde rapport “Subject Related Briefing “Pakistan” Algemene Veiligheidssituatie”*

moet worden vastgesteld dat dit rapport de stelling van verwerende partij niet met zoveel worden bevestigd, doch dat eerder de positie van de IDPs (internally displaced persons) over heel Pakistan in kaart wordt gebracht; Dat verder verwerende partij in de bestreden beslissing lijkt te suggereren - doch zonder het met zoveel worden te stellen - dat er voor verzoeker een intern vluchtalternatief zou bestaan in Pakistan aangezien vaststaat dat de regio waar verzoeker vandaan komt, Khyber Pashtunkwa, thans onveilig is omwille van het aanhoudende geweld; Dat verwerende partij echter geheel nalaat het bestaan of de zelfs maar de haalbaarheid van een dergelijk intern vluchtalternatief voor verzoeker op concrete wijze aan te tonen noch aan te duiden naar welke regio's in Pakistan hij zich in alle veiligheid zich zou kunnen begeven. i.e. zijn veiligheid alsook de mensenrechten in het algemeen worden gerespecteerd; dat verzoeker van Pashtoun origine is en hij geenszins terecht zal kunnen in streken en steden als Karachi en Lohare, zoals verwerende partij ten onrechte lijkt te willen suggereren aan het einde van het gehoorverslag."

3.5.2. Verzoeker kan bezwaarlijk de commissaris-generaal verwijten niet aan te geven uit welke passage uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie zou blijken dat er in gans Pakistan geen gewapend conflict zou plaatsvinden, nu de vaststelling dat conflicten in Pakistan regionaal sterk verschillend zijn net één van de belangrijkste bevindingen van deze informatie uitmaakt. Uit het administratief dossier blijkt dat in het rapport waarop de commissaris-generaal zich baseert een uitgebreide en gedetailleerde analyse wordt gegeven van de veiligheidssituatie, waarin vertrokken wordt vanuit een algemene beoordeling van de "Algemene veiligheidssituatie in Pakistan", doch er meteen wordt aangegeven dat *"het land is een lappendeken van regio's en etnische groepen"* wat zorgt voor een complexe situatie waardoor de lokale veiligheidssituatie er sterk uiteenlopend is, en vervolgens ook de specifieke situatie in verschillende regio's en voor bepaalde personen en bevolkingsgroepen afzonderlijk worden bestudeerd en beoordeeld. Aangezien aldus blijkt dat de veiligheidssituatie in de afzonderlijke regio's sterk verschillend is, en bepaalde regio's zelfs als geweldloos worden beschouwd, wijst de commissaris-generaal er terecht op dat indien verzoeker zijn asielaanvraag steunt op de precare veiligheidssituatie in zijn regio, hij niet aantoonst dat hij niet elders kan verblijven in Pakistan. Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt de haalbaarheid van een intern vluchtalternatief te bespreken, gaat hij er wederom aan voorbij dat het niet de taak is van de asielinstanties om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verzoeker dient immers zelf aannemelijk te maken nood te hebben aan internationale bescherming, doch blijft hier in gebreke.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK